

Goed gelogen

“Degenen die goed kunnen liegen, zijn allemaal dood,” noteerde ik met pen in mijn schriftje. Maar dan kwam Edouard met zijn blauwe pen om het ferm door te krassen. “Er zijn er nog een paar die leven,” stelde hij daadkrachtig vast, “dat moet je niet veronachtzamen.” Toen Eline met haar blauwe pen ook nog wilde krassen in mijn schriftje, heb ik het snel gesloten en opgeborgen in mijn Franse secretaire met hout door nijlpaardentanden geaccentueerd. Emile had ook zijn pen in de hand en zei met een klein wanhoopje in zijn stem: “Je schriftje, dat mag niet opgeborgen zijn. We moeten leugens noteren.” Ik liep de kamer uit terwijl ik de stemmen van Erick en Eveline mij hoorde naroeppen. Ik voelde het sleuteltje van de secretaire in mijn hand en ik voelde mij machtig. Als ik vandaag was gestopt met liegen, was dat de waarheid.

ELF/elf/019